

РЕШЕНИЕ

№ 8093

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7523** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДС) във вр. с чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по искова молба от И. С. Ч., с постоянен адрес: [населено място],[жк], бл. 218,, вх. 1, ап. 31, чрез адв. Д. С. С., САК, служебен адрес: [улица], ет. 1, ап. 7, [населено място], п. к. 1000, електронна поща: [електронна поща] срещу: ДНСК, с правно основание чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, претърпени в периода от 27.08.2024 г. до 27.02.2025 г., в резултат на оставането без работа на И. С. Ч., за период от 6 месеца след прекратяване на служебното правоотношение, в общ размер на 19 692,00 лв., ведно със законната лихва, считано от 12.06.2025 г. до окончателното му изплащане, поради отменена Заповед № РД-15-463/27.08.2024 г. на Началника на ДНСК за прекратяване на служебното му правоотношение. Предявен е и иск с правно основание чл. 61, ал. 2 ЗДСл и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4 266,00 лв., представляващо неизползван платен годишен отпуск в размер на 26 дни за времето от 27.08.2024 г. до 24.06.2025 г. поради отменена Заповед № РД-15-463/27.08.2024 г. на Началника на ДНСК за прекратяване на служебното правоотношение на И. С. Ч., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане. По искане на процесуалния представител на ответника на основание чл. 214, ал. 1 от ГПК е изменен размера на иска с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като същия е увеличен от 19 692 лева на 20 676, 60 лева. Претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ. Депозира писмени бележки.

В исковата молба се сочи, че със Заповед № РД-15-463/ 27.08.2024 г. на Началника на ДНСК е прекратено служебното правоотношение на ищеца на осн. чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл във вр. с чл. 10, ал. 2 от АПК, заемащ към момента на прекратяване на служебното му правоотношение длъжността „началник на РДНСК" на Регионална дирекция за национален строителен контрол - С., Главна дирекция „Строителен контрол" при Дирекция за национален строителен контрол. С влязло в сила на 12.06.2025 г. Решение № 1630 от 15.01.2025 г., постановено по адм. дело № 8920/2024 г. на Административен съд София - град, 11 състав, потвърдено с Решение № 6339 от 12.06.2025 г. по адм. дело № 1936/2025 г. на ВАС, е отменена като незаконосъобразна горепосочената заповед. В периода от 27.08.2024 г. до 27.02.2025 г. ищецът не е заемал друга държавна служба и не е получавал възнаграждение за друга работа по смисъла на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Ответникът – ДНСК, чрез своя процесуален представител, оспорва исковата молба.

Представителят на СГП счита исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за основателна и доказана по размер. По отношение на исковата претенция за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск намира същата за основателна и доказана до размера, посочен от вещото лице по назначената експертиза.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че И. С. Ч. е заемал длъжността началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол - С., Главна дирекция „Строителен контрол“ при Дирекция за национален строителен контрол, с ранг I младши.

Със Заповед № РД-15-463 от 27.08.2024 г. на началника на ДНСК на основание чл. 107, ал. 1, т. 7 от ЗДСл във вр. чл. 10, ал. 2 от АПК е прекратено служебното правоотношение с И. С. Ч. на длъжност началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол – С., считано от 27.08.2024 г.

С Решение № 1630 от 15.01.2025 г., постановено по адм. дело № 8920/ 2024 г. по описа на Административен съд София – град, е отменена Заповед № РД-15-463/ 27.08.2024 г. на началника на ДНСК. Решение № 1630 от 15.01.2025 г. е обжалвано и е оставено в сила с Решение № 6339 от 12.06.2025 г. по адм. дело № 1936/2025 г. по описа на Върховният административен съд на Република България - Второ отделение.

Със Заповед № РД-15-412/ 23.06.2025 г. на началника на ДНСК на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл И. С. Ч. е възстановен на длъжност „началник на РДНСК" на Регионална дирекция за национален строителен контрол - С., Главна дирекция „Строителен контрол" при ДНСК, считано от 24.06.2025 г.

Със Заповед № РД-15-413/ 24.06.2025 г. на началника на ДНСК на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл и във връзка с постъпил доклад от главния директор на Главна дирекция „Строителен контрол“ при ДНСК с вх. № ЧР-09-1-058-С/ 24.06.2025 г. е прекратено считано от 24.06.2025г. служебното правоотношение с И. С. Ч. на длъжност началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол – С..

По делото са приети заключение по извършена съдебно – икономическа експертиза и допълнение към него. Вещото лице е изчислило основната заплата на И. С. Ч. към 12.06.2025 г. в размер на 3446,10 лв. и съответно общ размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за 6 месеца 20 676, 60 лв. (6x3446,10 лв.). Посочено е, че полагаемият платен годишен отпуск (основен и допълнителен) за календарните 2024 г. и 2025 г. за длъжността началник РДНСК е 31 дни, като при прекратяване на служебното му правоотношение И. Ч. е получил обезщетение по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл за 8 работни дни. Вещото лице е изчислило, че размерът за обезщетението за

неизползван платен годишен отпуск за длъжността началник РДНСК за периода от 27.08.2024 г. до 24.06.2025 г. е в размер на 4 080,82 лв.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен състав намира следното:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на И. С. Ч. е отменена с влязло в сила решение на АССГ, поради което на същия се дължи обезщетение, за времето през което не е заемал държавна служба.

Видно от представените заверени копия от трудова и служебна книжка на ищеца, същият не е заемал друга служба, както и не е бил назначен на трудов договор.

Доколкото се претендира обезщетение за периода от 27.08.2024 г. до 24.02.2025 г., съдът приема за безспорно установено, че ищеца не е работил на друго място по трудово или служебно правоотношение за процесния период.

Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл предвижда, че когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Във връзка с това съдът намира, че искът е основателен за периода от шест месеца, предвиден в чл.104 ЗДСл.

От приетите по делото без оспорване от страните съдебно – икономическа експертиза и допълнението към нея, както и от представените писмени доказателства, вкл. справка, заповеди, поименно длъжностно разписание и др., се установява, че размерът на основаната заплата за заеманата от ищеца длъжност към 12.06.2025 г. е 3446,10 лв.

При това положение, длъжното обезщетение за времето през което ищецът е останал без работа, но за не повече от 6 месеца – от 27.08.2024 г. до 27.02.2025 г., е в размер на 20 676,60 лв., колкото се претендира с исковата молба след изменението на иска, поради което искът в тази му част следва да бъде уважен изцяло.

Правото на лихва върху претендираното обезщетение е акцесорно, поради което предвид основателността на иска, трябва да бъде присъдена и претендираната лихва. Относно началния момент на дължимост на лихвата трябва да бъде взето предвид Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълкувателно гр. д. № 3/ 2004 г., ОСГК. Съгласно т. 4 от цитираното тълкувателно решение при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това

е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая, доколкото заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена от съда, намира приложение първата хипотеза на т.4 от посоченото тълкувателно решение и именно от този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва. Следователно лихвата трябва да бъде присъдена от датата на влизане в сила на съдебното решение, с което е отменена Заповед № РД-15463/ 27.08.2024 г., а именно – 12.06.2025 г.

По отношение на иска с правно основание чл. 61, ал. 2 ЗДСл и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 4 266,00 лв., представляващо неизползван платен годишен отпуск в размер на 26 дни за времето от 27.08.2024 г. до 24.06.2025 г., съдът намира следното:

В чл. 124 от Закона за държавния служител е предвидено, че споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и относно налагането на дисциплинарна отговорност се разглеждат от съответния административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Настоящият спор не попада в нито една от изброените в хипотези. Спорът относно обезщетението по чл. 61 ЗДСл е извън предмета на имуществените спорове за обезщетение по глава шеста на ЗДСл.

От друга страна в чл. 125 от ЗДСл е предвидено, че имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред. Следователно искът на И. С. Ч. срещу ДНСК за присъждане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 27.08.2024 г. до 24.06.2025 г., като имуществена претенция спрямо органа по назначаване, извън изчерпателно посочените в текста на чл. 124 от ЗДСл, подлежи на разглеждане от Софийски районен съд – по общия исков ред. В този смисъл е и т. 6 от Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015г. ОСС от ГК на ВКС и I и II колегия на ВАС, както и Решение № 11546 от 17.11.2025 г. по адм. д. № 5546/2025 г. по описа на ВАС.

Касае се за имуществена претенция по чл. 125 ЗДСл спрямо органа по назначаване от твърдени субективни материални права с имуществен характер.

Съответно по претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, на основание чл. 125 от ЗДСл, компетентен да се произнесе по правилата за родова и местна подсъдност, е Районен съд.

При този изход на спора разноски се следват и на ищеца, и на ответника. Ищецът претендира присъждане на разноски за държавна такса в размер на 10 лева (5,11 евро), депозит за вещо лице в размер на 500 лева (255,65 евро) и допълнителен депозит в размер на 145 лева (74,14 евро). Претендира се и адвокатско възнаграждение за оказано безплатно правно съдействие и защита по чл. 38 от Закона за адвокатурата. Съобразно уважената част на иска следва да се присъдят разноски, както следва: за държавна такса в размер на 8 лева и 29 стотинки (4,24 евро), депозит за вещо лице в размер на 414 лева и 50 стотинки (211,93 евро), допълнителен депозит в размер на 120 лева и 20 стотинки (61,46 евро), адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗА в размер на 2 192 лева и 56 стотинки (1 121,04 евро).

На следва да бъде присъдено възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с § 1 от ЗР на ЗОДОВ и чл. 144 АПК, в съответствие с изхода на спора. Според настоящия съдебен състав, юрисконсултското възнаграждение трябва да бъде определено в размер на 200 лева на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ при съобразяване с фактичката и правна сложност на делото, а изчислено по съразмерност възлиза на 34 лева и 20 стотинки (17.49 евро) и именно тази сума трябва да бъде

присъдена на ответника.

Водим от горните мотиви Административен съд София - град, 4^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на И. С. Ч., ЕГН [ЕГН] обезщетение за имуществени вреди в размер на 20 676,60 лева (10 571,78 евро), ведно със законната лихва, считано от 12.06.2025 г. до окончателното изплащане на сумата, причинени му поради отменена Заповед № РД-15-463/ 27.08.2024 г. на Началника на ДНСК за прекратяване на служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Дирекция за национален и строителен контрол да заплати на И. С. Ч., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 542,99 лева (277,63 евро).

ОСЪЖДА Дирекция за национален и строителен контрол да заплати на адвокат Д. С. С., вписана към САК под номер [ЕГН], сумата от 2 192,56 лева (1 121,04 евро), представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ и съдействие на ищеца по делото на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА И. С. Ч., ЕГН [ЕГН] да заплати на Дирекция за национален и строителен контрол разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 34,20 лева (17.49 евро).

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по исковата молба на И. С. Ч., ЕГН [ЕГН], В ЧАСТТА за обезщетение за имуществени вреди в размер на 4 266,00 лв., представляващо неизползван платен годишен отпуск в размер на 26 дни за времето от 27.08.2024 г. до 24.06.2025 г., поради отменена Заповед № РД-15-463/27.08.2024 г. на Началника на ДНСК за прекратяване на служебното правоотношение на И. С. Ч., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане

ИЗПРАЩА препис от исковата молба, в едно с доказателствата към нея по подсъдност в тази част на СРС.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, а в частта, която има характер на определение не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ